

Van den Eynde, l'estratega

À

Amb gran expectació mediàtica, que competia amb el rodatge de la sèrie Hache amb presència d'Eduardo Noriega, davant del Casino, l'advocat penalista Andreu Van den Eynde, expert en estratègia, va respondre les preguntes de la periodista manresana Núria Bacardit en una sala plena de gom a gom. De pare trotskista, que defensava el dret d'autodeterminació als anys 70 del segle passat, té clar que no ajudarà mai els nazis «per termes ideològics». La política a l'estat està polititzada i retardaran expressament l'accés a Estrasburg. Però ja des del 2016, quan va defensar Carme Forcadell, pensava "colar" una qüestió prejudicial, que sí que va fer el 2019 amb l'Oriol Junqueras. Darrere del judici hi ha una estratègia que espera que doni rendiment «sobretot quan s'arribi al Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg, on haurien d'afllorar les mines que hem anat posant al camp de batalla». Va viure l'1-O fent un assessorament legal voluntari a un centre de votació on va veure l'actuació d'uns 150 policies antidisturbis. Al responsable policial li va mostrar el carnet d'advocat «i quan em vaig girar em van pegar un cop de porra i em van expulsar del lloc». No va posar denúncia perquè entenia que no havia de ser protagonista com a advocat, però «hauria prosperat».

En un estat «sense transició política» ni rendiment de comptes amb el passat, el judici de l'1-O va ser una experiència traumàtica molt dura, on Van den Eynde fins i tot s'hi va jugar la salut, amb una infecció arran d'una pedra al ronyó, a causa d'un alt nivell d'estrès. Denuncia que en el judici als independentistes al Tribunal Suprem, els advocats no van poder desplegar al màxim els seus arguments. No els van deixar preparar la defensa en una situació de presa d'ostatges que condicionava molt la seva estratègia. Reconeix que el president de la Sala, Marchena, és i es creu intel·ligent, «però li vaig plantar cara, tot i que no li podies prendre el protagonisme». Sobre la sentència, és contundent: Per arribar a la conclusió, que segons ells, «anar a votar no és un acte de manifestació, els poden reprimir i si segueixen votant és un delictes, s'inventen 50 pàgines inintel·ligibles per justificar-ho». Al seu parer, desescalar el conflicte és un interès compartit entre els catalans i els espanyols. Els presos no volen l'indult ni sortir a qualsevol preu. Només la política determinarà la solució definitiva.